

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

inden, da jeg accepterede Dagsordenen, udtrykte jeg mig ganske overordentlig tydeligt med Hensyn til, hvorledes jeg forstod den, og hvorledes jeg vilde handle i Fremtiden; jeg saa slet ingen Grund til at gentage Udtalelsen, den var jo ikke til at misforstaa.

Naar det ærede Medlem spørger, hvor det kunde være, at Ministeren mente at maatte træffe den Afgørelse, at Assens-Ruten blev givet til Statsbanerne, maa jeg svare, at jeg anser den Bilrute for at være i højeste Grad nødvendig for Statsbanerne, hvis Assens-Banen skal kunne opretholdes; vi betragter det som nødvendigt, at Assens-Banen og Assens-Bilruten arbejder sammen, hvis ikke Assens-Banen en skønne Dag skal nedlægges.

Naar det ærede Medlem nu gentog sin Forudsætning, at man ikke maatte presse paa, saa maa jeg gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at saa længe Loven gælder, gælder den, og da jeg, som jeg tidligere har sagt, ønsker, haaber og venter at faa en Lov, der giver Ministeren noget større Indflydelse, vilde det jo være i Strid med denne Opfattelse, hvis jeg nu lod Loven sove. Jeg har heller ikke — det tilføjer jeg i Parentes — faaet nogen som helst Opfordring hertil fra det nedsatte Udvalg, det har været drøftet, det ved jeg, men det er taget tilbage.

Til det ærede Medlem Hr. Ulrich kan jeg med Hensyn til hans Reservation sige det samme, som jeg sagde til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro. I saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om at fremsætte en Dagsorden, som Ministeren kan modtage eller ikke modtage, maa det være Ministerens Betingelser, der er afgørende for Dagsordenen. Jeg udtalte tydeligt, under hvilke Betingelser jeg kunde modtage Dagsordenen af 14. Marts.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich — eller maaske var det det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen — spurgte, hvorledes det i Øjeblikket stiller sig med Hensyn til Statsbanernes Rutebiler. Jeg kan oplyse, at Statsbanerne har overtaget og oprettet 36. Endvidere har Statsbanerne afsluttet Overenskomst med de hidtidige Ejere om Overtagelse af 12 Ruter; der er fuld Overensstemmelse om Overtagelsesbetingelserne, der ventes kun paa Tilslutning fra Amterne. Endvidere har Statsbanerne søgt Koncession paa 11 Ruter, som er ledige. Jeg gjorde sidst opmærksom paa, at man rundt i Amterne, hvor Koncessionerne først skulde udløbe næste Aar, havde fremskyndet dette i Stilhed; Statsbanerne havde faaet dette at

vide og havde skyndt at melde sig. Det er altsaa Udløbet af Koncessionerne og Amternes Handlemaade, der har været bestemmende for Tidspunktet, hvornaar Statsbanerne har indsendt deres Ansøgninger. Endelig er der som nævnt 12 Ruter tilbage, hvis Koncessioner endnu ikke er udløbet, men naar de udløber, agter Statsbanerne at indgive Ansøgning.

Det ærede Medlem Hr. Steen beklagede den Udvikling, hele dette Forhold har faaet. Jeg er slet ikke uenig med det ærede Medlem. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem beklagede den Ordning, som blev truffet ved Loven af 1927, og sidste Gang vi behandlede dette Spørgsmaal, gjorde jeg meget nøje Rede for, hvad det var, der skete i 1927; jeg gjorde opmærksom paa, hvorledes Kommissionen og ogsaa Rutebilerne den Gang var fuldstændig enige om, at Ministeren for offentlige Arbejder i den Lov, der skulde vedtages, burde have Myndighed til at bestemme, at en Koncession ikke skulde gives, bl. a. hvor Hensynet til de bestaaende Jernbaner, Postruter eller koncessionerede Sporvogne skønnedes at tale derimod, og Kommissionen motiverede det med, at der dermed var givet Ministeren Adgang til baade at varetage Trafiknettets Interesser og tage rimeligt Hensyn til, at der ikke skabtes bestaaende Trafiklinier, i hvilke der allerede kunde være bundet betydelige Kapitaler, en unødvendig og skadelig Konkurrence — det var ogsaa noget, det ærede Medlem Hr. Vanggaard lige var inde paa. Loven fik imidlertid ikke den Form, idet det blev lagt over i Aamtsraadenes Hænder at træffe den endelige Bestemmelse, naar blot Aamtsraaden var enige. Hvis Aamtsraadet var enigt, havde Ministeren kun Lov til at gøre Forestillinger og sige: Lad være med at anlægge den Rute af Hensyn til de og de Baner. Men hvis Aamtsraadet vilde det, kunde det gøre det til Trods for Ministerens Forestilling. Det har ogsaa været den Praktisering, Loven har faaet ved, at man lagde hele Afgørelsen ud til Aamtsraadene. Den har virket til ganske overordentlig stor Skade for Statsbanerne, for dem har man slet ikke taget Hensyn til. Det gør Aamtsraadene ikke. Man kan altid vente, at et Ministerium tager Hensyn til Kommunernes Økonomi, men man faar som Regel ikke en Kommune til at tage Hensyn til Staten, for det er jo Staten, der betaler.

Altsaa, Statsbanerne har Aamtsraadene intet Hensyn taget til. De har til en vis Grad taget Hensyn til Privatbanerne, men har ogsaa virket til overordentlig stor Skade for Privatbanerne, og naar Mini-